

РЕШЕНИЕ

№ 1003

гр. Бургас, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА К. СЪБЕВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕНА Н. СЪБЕВА Административно наказателно дело № 20222120202576 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д-63д ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от Х. М. З., ЕГН ***** срещу Електронен фиш серия К № *****, издаден от ОД на МВР-Бургас, с който на жалбоподателя на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП е наложено наказание „глоба” в размер на 600 лв.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на електронния фиш. Сочи се, че са изтекли предвидените в чл. 34, ал. 1 ЗАНН и чл. 80, ал. 1, т. 5 НК давностни срокове. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. В съпроводителното жалбата писмо се излага, че същат е неоснователна и недоказана. Поддържа се да се постанови решение, с което да се потвърди електронния фиш.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Срещу Й.Ш. в качеството му на законен представител на „С.С.Р.“ ЕАД е бил издаден електронен фиш серия К № ***** от АНО за това, че собственият на дружеството лек автомобил „Мерцедес ГЛА 200 Д 4МАТИК” с рег. № ***** е бил управляван на 05.12.2018 г. в 15:17 часа в гр. Бургас, по ПП I-6, км.491+400 в посока от ПВ „Лукойл” към КПП-1, с наказуема скорост 139км/ч при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В-26 за движение в населено място до 90 км/ч., или с 49 км/ч над разрешената скорост, след

отчетена грешка 3 % при измерването. Нарушението е било установно с автоматизирано техническо средство със заснета снимка. На 19.10.2021 г. Й.Ш. подал декларация, в която посочил, че на 05.12.2018 г. в 15:17 часа процесният автомобил е бил управляван от Х. М. З.. Към декларацията било приложено СУМПС на З.. Издаденият срещу Ш. електронен фиш бил анулиран, след което за процесното нарушение бил издаден срещу З. Електронен фиш К № *****

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед събраните по делото писмени доказателства. Доказателствата по делото са непротиворечиви и допълващи се, поради което съдът ги кредитира изцяло. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

От правна страна:

Жалбата е депозирана в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 189, ал. 8 ЗДвП вр. чл. 59, ал. 2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за изтекли давностни срокове по чл. 34, ал. 1 ЗАНН и чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

В чл. 189, ал. 4 ЗДвП е предвидено, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Следователно законодателят не прави разграничение дали техническото средство, с което е установено нарушението е мобилно или стационарно. В действителност в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е посочено, че електронният фиш се издава в отсъствието на контролен орган и на нарушител, но законодателят е имал предвид, че контролен орган не присъства единствено при издаване на електронния фиш за разлика от съставянето на АУАН. Този извод съдът прави като взе предвид обстоятелството, че в задължителното съдържание на електронния фиш съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП не се включва посочване на контролния орган, установил нарушението. Единствено се посочва териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението. Независимо, че нарушението е било установено с мобилна система за видеоконтрол, след като процесното нарушение е било такова, при което не се предвижда наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, правилно е била приложена нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП и е бил издаден електронен фиш, а не АУАН. В електронния фиш не се вписва като задължителен реквизит съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП и датата на съставяне на фиша, поради което не може да се прецени в какъв срок от установяване на нарушението е бил издаден фишът и дали е бил спазен давностният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Ето защо в производството по издаване на електронни фишове са

неприложими предвидените в чл. 34 ЗАНН давностни срокове. В тази връзка съдът не споделя цитираната от жалбоподателя съдебна практика. Независимо, че са постановени от по-горна инстанция (Административен съд) посочените решения нямат задължителен характер за настоящия съдебен състав. Още повече според съда в настоящия случай неправилно жалбоподателят е възприел, че срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН следва да се изчислява от датата на нарушението. В процедурата по издаване на електронния фиш както е и в настоящия случай, първо е бил издаден фиш срещу законния представител на дружеството-собственик на автомобила, след което законният представител е упражнил правото си по чл. 189, ал. 5 ЗДвП и е подал декларация, в която е посочил, че на процесната дата и час автомобилът е бил управляван от жалбоподателя. Декларацията е била подадена от законния представител на 19.10.2021 г., като безспорно от тази датата жалбоподателят е установен като нарушител и от тази дата е възникнало правомощието на АНО да издаде електронен фиш. Ето защо обективно невъзможно е било преди 19.10.2021 г. срещу жалбоподателя да се издаде електронен фиш за извършеното на 05.12.2018 г. нарушение, тъй като същият не е бил известен на контролните органи като нарушител. Това обстоятелство допълнително потвърждава извода на съда, че в производството по издаване на електронен фиш не следва да се прилагат сроковете, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

На следващо място неоснователно е и възражението на жалбоподателя за изтекла давност, предвидена в чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. В т. 2 от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г., постановено по тълк. дело № 1/2014г. по описа на ОСС на НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС е прието, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК. Както изрично е посочено в чл. 11 ЗАНН разпоредбите на НК намират приложение само когато в ЗАНН не се предвижда друго. В мотивите на цитираното тълкувателно постановление е развито подробно, че давността в наказателния процес (и в частност в административнонаказателния) се дели на два вида: погасителна, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената санкция. Погасителната давност изрично е уредена в чл. 34 ЗАНН, а изпълнителската в чл. 82 ЗАНН. В такава насока са и изводите в тълкувателното постановление. В ЗАНН обаче няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК, уреждаща абсолютната давност. Именно тази празнината следва да бъде преодоляна с приложението на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК и в административнонаказателния процес. Давността по чл. 81, ал. 3 НК е 4 години и половина. Деянието се твърди, че е било извършено на 05.12.2018 г. и следователно към настоящия момент абсолютната давност от 4 години и 6 месеца не е изтекла.

В случая се касае за извършено нарушение по ЗДвП, изразяващо се в превишаване на разрешената скорост за движение по пътищата, установена с пътен знак В-26 по смисъла на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че лек автомобил „Мерцедес ГЛА 200 Д 4МАТИК” с рег. № ***** е бил управляван от жалбоподателя на 05.12.2018 г. в 15:17 часа в гр. Бургас по по ПП I-6, км.491+400 в посока от ПВ „Лукойл“ към КПП-1, с наказуема скорост 139км/ч при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В-26 за движение в населено място до 90 км/ч., или с 49 км/ч над разрешената скорост, след отчетена грешка 3 % при измерването. Скоростта е била установена с автоматизирано техническо средство, за чиято изправност по делото са приложени писмени доказателства - удостоверение за одобрен тип средство за измерване и протокол от проверка на мобилна система за видеоконтрол. Видно от протокол за използване на автоматизирано техническо средство (л.27 от делото) се установява, че на процесния участък е бил поставен пътен знак, въвеждащ ограничение за скоростта за управление на МПС – В26, като ограничението е било до 90 км/ч. Следователно безспорно се установява по делото, че за процесния участък е било въведено ограничение за движение на автомобилите до 90 км/ч с пътен знак В-26, който е бил поставен на достатъчно разстояние от техническото средство за контрол (1100 метра), което е позволявало да бъде възприет от водачите в това число и от жалбоподателя и същият да съобрази скоростта на движение на управлявания от него автомобил съгласно въведеното ограничение.

В чл. 189, ал. 4 ЗДвП е предвидено, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Видно от съдържанието на нормата законодателят не държи сметка дали техническото средство е стационарно или мобилно, единственото изискване е да е техническо средство и за нарушението да не се предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС. В случая безспорно се установява, че процесното нарушение е било констатирано с автоматизирано техническо средство тип ARH CAM S1, поради което съвсем в унисон с нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е бил издаден електронен фиш.

Разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗДвП предвижда, че когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП в 14-дневен срок от получаването на електронния фиш собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В случая от справка за собственост на автомобила се установява, че процесното МПС е собственост на „С.С.Р.“ ЕАД. Първоначално електронен фиш за нарушението е бил издаден срещу

законния представител на „С.С.Р.“ ЕАД. В предвидения в чл. 189, ал. 5 ЗДвП срок законният представител подал на 19.10.2021 г. декларация, в която посочил, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил на 05.12.2018 г. в 15:17 часа. По тази причина правилно АНО е ангажирал отговорността на жалбоподателя като нарушител и е издал срещу него електронен фиш.

На основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП жалбоподателят е бил санкциониран с налагане на наказание глоба в размер на 600 лева. В случая жалбоподателят е управлявал с наказуема скорост 139 км/ч, при разрешена 90 км/ч, или с превишаване от 49 км/ч. Наказващият орган правилно е приложил санкционната норма като относима към случая, тъй като е налице превишаване на скоростта за населено място над 40 км/ч, а именно с 49 км/ч, т.е. в рамките, определените в чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП. На жалбоподателя е наложена глоба именно в този размер. Съдът счита, че с така наложеното наказание ще бъдат постигнати целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН да се предупреди и превъзпита нарушителя, както и генералната превенция за въздействие върху обществото.

С оглед изложеното обжалваният електронен фиш е законосъобразен и следва да бъде потвърден.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № *****, издаден от ОД на МВР-Бургас, с който на Х. М. З., ЕГН *****, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП е наложено наказание „глоба” в размер на 600 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Бургас в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____